

Arrest

**nr. 351 116 van 4 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}) van de gemachtigde van de minister van asiel en migratie van 13 juli 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIKAKANA, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [I.]

voornaam: [M.A.C.]

geboortedatum: [...] geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Burundi

en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië.

Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.

In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt de betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.

De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien de betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, §3 van dezelfde wet.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5/2 van de wet van 15 december 1980 en van artikelen 16(2) en 36(1)b van Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024.

Mevrouw [I., M.A.C.], verder de betrokkene, die staatsburger van Burundi is, diende op 10.06.2026 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij een kopie van haar paspoort met nummer [...] voor, afgegeven op 28.03.2023 door de Republiek van Burundi en geldig tot 28.03.2033. De betrokkene stelt dat haar documenten bij een smokelaar zijn.

Haar vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege een illegale binnenkomst en nadien het indienen van een verzoek om internationale bescherming op 03.06.2026 in Kroatië.

Op 01.07.2026 werd de betrokkene in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De betrokkene verklaart Burundi verlaten te hebben op 21.05.2026 en door Ethiopië en andere, voor haar onbekende, landen naar Kroatië gereisd te zijn. Ze stelt in juni 2026 in Kroatië aangekomen te zijn en er een dag verbleven te hebben. De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene er tegengehouden werd voor een illegale binnenkomst en dat zij er op dezelfde dag, namelijk op 03.06.2026, een verzoek indiende. Ze verklaart verder door, voor haar onbekende, landen naar België gereisd te zijn. De betrokkene kwam naar eigen zeggen in België aan op 10.06.2026.

De betrokkene verklaart ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelt een neef en oom in België te hebben. Ze verklaart geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.

Op 24.06.2026 werd overeenkomstig artikel 41 een kennisgeving inzake terugname gedaan aan de Kroatische autoriteiten, betreffende een geval van terugname als bedoeld in artikel 36, lid 1, punt b), van Verordening (EU) 2024/1351, in samenhang met artikel 13 van Uitvoeringsverordening (EU) 2025/2055. Op 03.07.2026 bevestigden de Kroatische autoriteiten de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname.

Artikel 16(1) van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt het volgende: “De lidstaten behandelen een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, ook aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door één enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die op basis van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, verantwoordelijk is.” In artikel 16(2) werd het volgende vastgelegd: “Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis

van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan.” In artikel 16(3) wordt het volgende bepaald: “Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien een lidstaat op grond van de eerste alinea van dit lid de overdracht aan een volgens de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd geregistreerd niet kan uitvoeren, en niet kan vaststellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, wordt die lidstaat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

Artikel 36(1)b bepaalt het volgende: “De uit hoofde van deze verordening verantwoordelijke lidstaat is verplicht [...] een verzoeker, een onderdaan van een derde land of een staatloze ten aanzien van wie die lidstaat uit hoofde van artikel 16, lid 1, van Verordening (EU) 2024/1358 werd aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, terug te nemen onder de in de artikelen 41 en 46 van deze verordening vastgelegde voorwaarden.”

Verordening (EU) 2024/1351 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij als gevolg van een overdracht aan Kroatië een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van

hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Kroatië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Kroatië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd of zou worden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op 01.07.2026 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat zij hier familieleden heeft. Verder stelt ze in het Belgische systeem gestudeerd te hebben en opgegroeid te zijn. Ze stelt dat ze hier gemakkelijk kan integreren. Ze stelt dat België de mensenrechten respecteert. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië. Ze stelt dat het geen goede mensen zijn. Ze stelt dat ze enkel een doorreis aan het maken was en dat ze toen werden tegengehouden door de politie. Ze stelt dat ze naar een plaats zoals een gevangenis werd gebracht. Ze verklaart dat ze niet naar haar luisterden en dat ze geen tolk probeerden te vinden.

De betrokkene gaf aan dat zij België als doel had en niet in Kroatië wenst te verblijven. We merken op dat het om een subjectieve keuze gaat. We wijzen er in dit verband op dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausules van Verordening (EU) 2024/1351. Het enkele feit dat de betrokkene in België wenst te verblijven, kan derhalve niet worden beschouwd als een zwaarwegende grond op basis waarvan dient te worden aangenomen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

We merken op dat de betrokkene ongehuwd en meerderjarig is. De betrokkene maakt geen deel uit van het gezin van haar neef en oom, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in artikel 2(8) van Verordening (EU) 2024/1351. Op basis van de elementen in het dossier stellen we vast dat een toepassing van de artikelen 23, 25, 26, 27 en 28 van Verordening (EU) 2024/1351 niet aan de orde is.

Betreffende de discretionaire clausules en de bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) 2024/1351 – de artikelen 34(1), 35(1) en 35(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 35(1), de discretionaire clausule van Verordening (EU) 2024/1351. Artikel 35(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Kroatië verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Kroatië België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 35(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 34(1) luidt als volgt: “Wanneer een verzoeker wegens een zwangerschap, het hebben van een pasgeboren kind, een ernstige geestelijke of lichamelijke aandoening, een zware handicap, een ernstig psychisch trauma of hoge leeftijd afhankelijk is van de hulp van een kind, broer of zus, of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten

afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er familiebanden bestonden voordat de verzoeker op het grondgebied van de lidstaten aankwam, dat het kind, de broer of zus, of de ouder, dan wel de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen, en dat de betrokken personen, na over die mogelijkheid te zijn geïnformeerd, schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen." We benadrukken dat tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand. Er wordt geen bewijs aangebracht van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er daadwerkelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en haar in België verblijvende neef en oom. Verder zijn we ook niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van de betrokken personen ter zake.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar de economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Uit rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 3 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt, te voorzien van huisvesting, of om verzoekers om internationale bescherming de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De mogelijkheid dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

We merken op dat Verordening (EU) 2024/1358 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van zes jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 15(1)); van elke onderdaan van een derde land of staatloze van zes jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten aangehouden is in verband met het irregulier overschrijden over land, over zee of door de lucht van de grens, en die niet is teruggezonden (artikel 22(1)); en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van ten minste zes jaar die is ontscheept na een opsporings- en reddingsoperatie (artikel 24(1)). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de bovengenoemde gevallen is derhalve geen vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat zij werd verplicht of werd gedwongen om vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

De betrokkene verklaarde dat zij in Kroatië in een gesloten centrum moest verblijven. Zij lichtte de omstandigheden hieromtrent niet nader toe. We merken op dat zij verklaarde dat zij naar een plaats zoals een gevangenis werd gebracht, maar dat zij slechts een dag in Kroatië verbleef en vervolgens verder naar België reisde. Op basis van de elementen in het dossier kan niet worden vastgesteld dat de rechten van de betrokkene in dit verband werden geschonden en zij langer dan de door de wet bepaalde termijnen in detentie werd gehouden. Voorts merken we op dat uit het Eurodac-resultaat blijkt dat zij toegang kreeg tot de procedure voor internationale bescherming.

Indien de betrokkene van mening is dat zij verplicht werd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Kroatië, benadrukken we dat de betrokkene de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Kroatië en dat, indien zij geen verzoek in Kroatië wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Kroatië weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten en de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming, zoals vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van artikel 8(2) van Verordening (EU) 2024/1348 kan er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over de rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die zij begrijpt of redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen.

Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, zij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de

grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2024 update", laatste update op 19.08.2025, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 60). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen

hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (AIDA-rapport, pagina 60).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat, hoewel er in 2023 een record aantal aanvragen om internationale bescherming werden gedaan in Kroatië, er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDArapport, pagina 99).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2024 een probleem binnen het Kroatische asielsysteem maar werd in 2024 in mindere mate gerapporteerd dan de voorgaande jaren (AIDA-rapport, pagina 27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en terugdrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene werd tijdens het persoonlijk gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart oké te zijn. Ze stelt wel sinusitis en oogproblemen te hebben. Ze stelt dat ze zich beter voelt sinds ze in België is. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in

de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Kroatië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van ernstige mentale stoornissen (AIDA-rapport, pagina 113-114). Psychologische begeleiding en ondersteuning werd in 2024 nog steeds verzorgd door een NGO (MdM-Belgique) die de Kroatische autoriteiten bijstaat in de medische begeleiding van verzoekers. Er zijn dagelijks begeleiders van deze NGO aanwezig in het opvangcentrum in Zagreb. Zij staan in voor psychologische ondersteuning en voor crisisinterventies wanneer nodig en zij kunnen zorgen voor een doorverwijzing naar een psychiatrisch ziekenhuis (AIDA-rapport, pagina 117-118).

Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Voorts merken we op dat in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van voorzorgsmaatregelen, zoals voorzien in de Dublinverordening en ook heden in Verordening 2024/1351. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Kroatië en dat middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan Frankrijk een reëel risico zou lopen op schending van zijn grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Het beroep is gericht tegen een overdrachtsbesluit, en verzoeker wordt met het oog op de overdracht vastgehouden. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 4° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

2.2. Overeenkomstig artikel 2.30, §2 van dezelfde wet wordt de uitvoering van het overdrachtsbesluit geschorst tot uitspraak werd gedaan over de ingediende vordering tot schorsing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel is afgeleid uit een *“Kennelijke appreciatiefout en schending van:*

- *artikel 3 en 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (“EVRM”);*
- *artikelen 1 t.e.m. 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“het Handvest”);*
- *artikelen 16, 36 en 84 van de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna “VAM”);*
- *artikelen 51/5/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna “VW”);*
- *de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- *het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, de zorgvuldigheidsplicht;”*

3.1.1. In het eerste middelonderdeel betoogt verzoekster dat de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout maakt, zich vergist omtrent de toepasselijke verordening en artikel 84 van de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR) schendt en haar beslissing in rechte op gebrekkige wijze motiveert, aangezien zij haar beslissing en de aan Kroatië toegerekende verantwoordelijkheid baseert op *“artikelen 16(2) en 36(1)b van Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024.”*, terwijl haar verzoek om internationale bescherming vóór 1 juli 2026 werd ingediend en dus de criteria van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening) moesten worden toegepast.

3.1.2. Verzoekster betwist niet dat het Eurodac-onderzoek *“leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege een illegale binnenkomst en nadien het indienen van een verzoek om internationale bescherming op 03.06.2026”*, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing. Daargelaten de vraag of verzoekster kan worden gevolgd in haar standpunt, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), samen met de verwerende partij in haar nota, vast dat zij niet betwist dat Kroatië principieel de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Zij brengt alleszins geen elementen bij waaruit zou blijken dat het besluitvormingsproces anders zou zijn geweest, hetgeen des te meer klemmt nu zowel uit artikel 3(2) van de Dublin III-verordening als uit het thans gehanteerde artikel 16(2) van de AMMR blijkt dat wanneer op basis van de vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd geregistreerd, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan en de Kroatische autoriteiten de ontvangst van de kennisgeving inzake terugname hebben bevestigd. Ter zitting bevraagd over deze kwestie die reeds duidelijk aan bod kwam in de nota van de verwerende partij, doet verzoekster gelden dat een verkeerde wettelijke basis de hele beslissing onwettig maakt. Hiermee toont zij evenwel nog steeds niet aan dat zij belangenschade zou hebben geleden door het vermelden van de volgens haar verkeerde wettelijke basis.

3.1.3. Het eerste middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

3.2.1. In het tweede middelonderdeel betoogt verzoekster dat de overdracht een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) enerzijds en in strijd is met haar recht op privé- en gezinsleven anderzijds. Zij geeft aan dat haar uiterst kwetsbare medische en psychologische situatie werd miskend. Zij voert aan te kampen met ernstige, chronische gezondheidsproblemen, meer bepaald een visuele beperking (een gezichtsvermogen van -7.5) die gepaard gaat met constante, hevige hoofdpijn, astma en zware allergieën. Zij betoogt dat zij tijdens haar opsluiting in Zaventem een ernstige astmacrisis heeft doorgemaakt zonder dat haar de nodige medicatie werd verstrekt en dat dit pas is gebeurd na haar overbrenging naar het centrum in Brugge maar dat zij ook daar tevergeefs heeft verzocht om aangepaste glazen te verkrijgen. Verder stelt verzoekster psychologisch zwaar getraumatiseerd te zijn wegens grensoverschrijdend gedrag en politiegeweld in Kroatië, de Kroatische politieagenten zouden haar seksueel geïntimideerd hebben en

ongepast aangeraakt. Uit pure angst en in een poging om bescherming te zoeken, heeft zij destijds gelogen over haar leeftijd door te verklaren dat zij minderjarig was. Door één en ander is zij niet in staat om zelfstandig te functioneren zonder de dagelijkse morele en praktische ondersteuning van haar familie, en een gedwongen overdracht zou dit essentiële en prille familiale netwerk op onherstelbare wijze vernietigen en zou een catastrofale en onomkeerbare verslechtering van zowel haar fysieke als haar mentale gezondheidstoestand tot gevolg hebben.

3.2.2. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat op de vraag naar haar gezondheidstoestand in het kader van haar interview verzoekster verklaarde oké te zijn, wel sinusitis en oogproblemen te hebben en zich beter te voelen sinds ze in België is, maar dat er in het administratief dossier geen medische attesten of andere specifieke documenten voorlagen. Verzoekster stelt dat het haar volstrekt onmogelijk werd gemaakt om de nodige medische bewijsstukken tijdig te verzamelen omdat haar afspraak bij de Dienst Vreemdelingenzaken onverwacht met 8 dagen werd vervroegd van 24 naar 16 juli 2026 en zij daarvan slechts 2 dagen voor haar interview in kennis van werd gesteld en is dus van oordeel dat het gebrek aan medische stukken te wijten is aan de verwerende partij zelf.

De Raad stelt vast dat verzoekster op 1 juli 2026 werd gehoord in het kader van een eventuele overdracht en dat zij daar inderdaad verklaringen aflegde zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Het blijkt niet, en dat wordt ook niet betwist, dat zij op dat moment geen medische documenten kon voorleggen, en verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing op dat vlak een gebrek vertoont. Waar verzoekster een heel betoog voert over het feit dat haar afspraak bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd vervroegd en dat zij om die reden niet meer in staat zou zijn geweest om de nodige medische stukken op tijd te verzamelen, werd hiervoor reeds vastgesteld dat zij op 1 juli 2026 werd gehoord en dat op 13 juli 2026 de bestreden beslissing werd genomen. Op 16 juli 2026 werd verzoekster door de centrumarts onderzocht die verklaarde dat zij werd onderworpen aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese en er geen medische redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de bestreden beslissing haar zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Dit is het enige medisch document dat voorligt met betrekking tot verzoekster, en zij maakt verder niet aannemelijk dat het verloop van de urgente procedure en het feit dat zij wordt vastgehouden in het centrum voor illegalen haar zou hebben verhinderd om uiterlijk op 28 juli 2026, de datum van de terechtzitting, enig begin van bewijs voor te leggen van de medische aandoeningen waarvan zij gewag maakt. Zij is op dat punt in gebreke gebleven en de verklaringen van haar vermeende tante en neef kunnen zonder meer uiteraard niet als een begin van objectief bewijs gelden. Eenzelfde vaststelling dringt zich op in zoverre verzoekster wijst op het feit dat zij psychologisch zwaar getraumatiseerd is omwille van de gebeurtenissen in Kroatië. Ook hier ligt geen enkel begin van bewijs voor, hetgeen des te meer klemt nu verzoekster daarvan geen enkele melding heeft gemaakt toen zij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt dat zij, op de vraag of zij redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet om haar overdracht naar Kroatië zouden rechtvaardigen antwoordde:

“Het zijn geen goede mensen; we waren gewoon in doorreis en toen werden we tegengehouden door de politie.

Ze brachten ons naar een plaats zoals een gevangenis; ze luisterden niet naar ons en probeerden geen tolk te vinden.” (Adm. doss. stuk 22, vraag 39)

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster noch ten aanzien van de verwerende partij, noch ten aanzien van de Raad in het kader van de onderhavige procedure ernstige fysieke of psychologische problemen aannemelijk heeft gemaakt die een overdracht aan Kroatië zouden kunnen verhinderen. Waar zij overigens de verwerende partij onzorgvuldigheid verwijt omdat in een passage van de bestreden beslissing naar Frankrijk wordt verwezen in plaats van naar Kroatië, toont zij niet aan dat dit de teneur van de beslissing heeft aangetast. Immers, het determinerende motief in de geviseerde passage is de vaststelling dat geen medische attesten of andere specifieke stukken zijn aangebracht die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van verzoekster. Deze vaststelling blijft, gelet op het voorgaande, hoe dan ook overeind.

Gelet op het voorgaande toont verzoekster evenmin haar belang aan bij haar argument dat geen enkele bijzondere maatregel werd genomen om een verslechtering van haar gezondheidstoestand te voorkomen en dat geen contact zou zijn opgenomen met de Kroatische autoriteiten om te zorgen voor een adequate informatieoverdracht en om garanties te verkrijgen voor een onmiddellijke en passende medische en psychologische opvolging.

Wat er ook van zij, hierna zal nog blijken dat de verwerende partij de toegang tot de gezondheidszorg in Kroatië heeft onderzocht, en zij daarbij heeft gewezen naar de overdracht van informatie via de gezondheidsverklaring.

Waar de verwerende partij ook *in fine* van de bestreden beslissing heeft geconcludeerd over een overdracht aan Frankrijk en niet aan Kroatië toont verzoekster evenmin aan dat deze materiële vergissing het besluitvormingsproces heeft beïnvloed, nu onmiskenbaar blijkt dat het onderzoek werd gevoerd in het licht van de gerapporteerde omstandigheden in Kroatië. Ook op dit punt kan de vastgestelde onzorgvuldigheid niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt vervolgens :

“Bovendien blijkt uit de algemene informatie dat de situatie in Kroatië zorgwekkend is, wat verzoekende partij ook zelf uitlegde gedurende haar interview.

Verzoekster heeft tijdens haar verhoor reeds uiteengezet dat haar eerdere ervaringen in Kroatië menononerend waren: zij werd buiten haar weten om geregistreerd voor een asielprocedure, verbleef in een erbarmelijke opvangstructuur zonder tolk, zonder juridische of medische bijstand, en zonder toegang tot basisvoorzieningen zoals voedsel en hygiëne, om nadien te worden blootgesteld aan het hierboven vermelde politiegeweld en de aanranding van haar fysieke integriteit.

Deze individuele verklaringen sluiten naadloos aan bij de objectieve en algemeen bekende landeninformatie over Kroatië. Algemene informatie bevestigt dat de Kroatische staat niet in staat is asielzoekers in goede omstandigheden te ontvangen.

Deze informatie is algemeen bekend en moest dus in aanmerking worden genomen, zonder dat de verzoeker deze hoefde te vermelden (EHRM, M.S.S. tegen België en Griekenland, §352):

[...]

De situatie van asielzoekers en de omstandigheden in centra in Kroatië blijven zeer ondoorzichtig en zorgwekkend.”

Het besluit van een lidstaat om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die in principe verantwoordelijk is voor de behandeling van het VIB, vormt een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarbij het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten van fundamenteel belang is. De verwerende partij moet dus uitgaan van dit interstatelijk vertrouwensbeginsel dat gestoeld is op het vermoeden dat de behandeling van een vreemdeling in de aangezochte lidstaat in overeenstemming is met de bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), het Vluchtelingenverdrag en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Echter, dat vermoeden is weerlegbaar, en elke overdracht is uitgesloten wanneer er ernstige en aantoonbare gronden zijn om aan te nemen dat de betrokken persoon een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen, in strijd met artikel 4 van het Handvest. Deze bepaling komt overeen met artikel 3 van het EVRM, en de betekenis en reikwijdte ervan zijn, krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest, dezelfde als die welke door genoemd verdrag aan deze bepalingen worden toegekend (HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, punten 80-81, 83- 87 en 91).

Artikel 16(3) van de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de Verordening 2024/1351) bepaalt dat in zulk een geval moet worden onderzocht of een andere lidstaat kan worden aangewezen als verantwoordelijke lidstaat, en dat, wanneer dat niet kan, de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat zelf verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het VIB.

In die context moet erop worden gewezen dat de verwerende partij rekening moet houden met relevante en objectieve informatie waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt verder aan verzoekster toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99, punt (b)).

Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de verwerende partij zich bewust is van haar verplichtingen inzake het onderzoek naar het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen en op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht. Zij heeft daarbij gewezen op de verdragsrechtelijke en Europeesrechtelijke verplichtingen van Kroatië en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Europese Hof van Justitie die ter zake de ijkpunten vormen. Verder heeft zij rekening gehouden met het akkoord tot overdracht van de Kroatische autoriteiten, de verklaringen van verzoekster en met alle in de bestreden beslissing vermelde bronnen. Op grond van al deze informatie en na een uitgebreide motivering – luidens dewelke zij niet blind is gebleven voor de tekortkomingen van het Kroatische systeem – is de verwerende partij tot de conclusie gekomen dat niet kan worden besloten dat verzoekster als gevolg van de overdracht *“een reëel risico zou lopen op een schending van haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM”*.

Het komt aan verzoekster toe om de analyse van de verwerende partij met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daarin slaagt zij in ieder geval niet met een verwijzing naar informatie die minder actueel is dan deze die werd opgenomen in het door de verwerende partij gehanteerde AIDA-rapport.

Verzoekster wijst op het systematische gebruik van illegale en veelal gewelddadige pushbacks en betoogt dat haar verklaringen stroken met de landeninformatie die daarover documenteert.

De verwerende partij heeft rekening gehouden met deze gedocumenteerde pushbacks. Zij heeft hierover gemotiveerd dat verzoekster *“zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die het voorwerp zijn van pushbacks en teruggedrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun uitdrukkelijk akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”*

Deze motivering is in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie dat in een arrest van 29 februari 2024 geoordeeld heeft dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander, overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat (HvJ C-392/22, X tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 29 februari 2024, pt 65). Bepalend is immers de situatie waarin verzoekster zich na overdracht zou kunnen bevinden, niet de situatie waarin zij zich bevond toen zij het grondgebied van Kroatië aanvankelijk betrad. Er ligt geen objectieve informatie voor die zou kunnen doen aannemen dat verzoekster bij een overdracht na een uitdrukkelijk akkoord vanwege de Kroatische autoriteiten een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van pushbacks in Kroatië.

Verzoekster wijst erop dat het AIDA-rapport talrijke gebreken heeft vastgesteld met betrekking tot het asielsysteem en de daarmee samenhangende opvang:

“- Op pagina 17 wordt aangegeven dat veel overdrachten naar Kroatië zonder voorafgaande kennisgeving plaatsvinden, en dat de verzoekers in een zeer slechte gezondheidstoestand aankomen zonder dat hun medische documentatie hen is gevolgd;
- Pagina 18 specificeert dat, ondanks een verminderde druk op de opvangcapaciteit, er klachten over de huisvestingsomstandigheden zijn blijven binnenkomen;
- Op dezelfde pagina wordt ook vermeld dat er in 2024 geen integratieactieplan werd aangenomen met betrekking tot de integratie en de opvolging van personen die als vluchteling zijn erkend;
- Op pagina 40 en volgende onderstreept het rapport de moeilijkheden bij de toegang tot de asielprocedure; er is sprake van vertragingen en problemen bij de registratie;
- Pagina 100 geeft aan dat medische bijstand beschikbaar is in de opvangcentra in Zagreb en Kutina, maar dat de gegevens met betrekking tot de andere centra veel minder duidelijk of niet geactualiseerd zijn;
- De pagina's 101 tot 104 beschrijven de omstandigheden in de opvangcentra in detail, waarbij grote knelpunten worden aangehaald zoals tijdelijke huisvesting (wat de begeleiding bemoeilijkt en de stabiliteit onzeker maakt), overbezetting, gebrekkige hygiënische omstandigheden en de moeilijkheid om kwetsbare personen te begeleiden.”

Waar verzoekster betoogt dat uit het AIDA-rapport ernstige bezorgdheden blijken inzake de overdracht van Dublinterugkeerders aan Kroatië, stelt de Raad vast dat uit het citaat dat zij weergeeft blijkt dat die bezorgdheden betrekking hebben op het gebrek aan voorzorgsmaatregelen vanwege sommige overdragende lidstaten waardoor de Kroatische autoriteiten niet tijdig konden voorzien in de specifieke ondersteuning van kwetsbare asielzoekers. De vaststelling dat sommige overdragende lidstaten hun verantwoordelijkheid niet nemen om een gepaste overdracht te organiseren, kan uiteraard die laatste niet ten kwade worden geduid. Uit het akkoord van de Kroatische autoriteiten blijkt overigens dat zij strikte afspraken maken met de overdragende lidstaten over de overdracht die via de luchthaven van Zagreb moet plaatsvinden tussen 9u en 16u, en dat 10 dagen op voorhand kennis moet worden gegeven zodat de nodige schikkingen kunnen worden getroffen, 21 dagen op voorhand wanneer het gaat om minderjarigen of anderszins kwetsbare personen, en dat de nodige documenten moeten worden overgemaakt, bijvoorbeeld over bijzondere kwetsbaarheden, samen met de kennisgeving (Adm. doss. stuk 25).

Verzoekster toont met haar verwijzingen verder niet aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd gesteld dat er geen gevallen gekend zijn van personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen die geen opvang kregen vanwege een tekort aan plaatsen of dat zij problemen zouden ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Verzoekster stelt dat personen van wie het eerste asielverzoek impliciet werd ingetrokken of afgewezen voordat zij Kroatië verlieten bij terugkeer nog steeds worden beschouwd als “volgende

verzoekers" hetgeen in strijd is met de vereisten van de Verordening en hun toegang tot een inhoudelijke asielprocedure beperkt. Zij toont hiermee echter niet aan dat de toegankelijkheidsfilter - voor zover die op haar geval van toepassing zou zijn - is leidt tot een reëel risico op schending van artikel 4 van het Handvest.

Met het niet betwiste gegeven dat bepaalde tekortkomingen werden vastgesteld, is niet aangetoond dat deze zodanig ernstig zijn dat ze ertoe leiden dat daaruit *ipso facto* zou moeten worden aangenomen dat verzoekster een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De tekortkomingen vallen pas onder deze bepalingen indien ze een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. Dit volgt uit het hiervoor reeds vermelde arrest van het Hof van Justitie in de zaak Jawo: deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is pas bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 92-93).

Verzoekster brengt geen op haar persoonlijke situatie betrokken elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat er een reëel risico bestaat dat deze drempel in haar geval wordt bereikt. Waar zij overigens stelt dat haar individuele verklaringen naadloos aansluiten bij de objectieve en algemeen bekende landeninformatie die bevestigt dat Kroatië niet in staat is asielzoekers in goede omstandigheden te ontvangen, moet erop worden gewezen dat zij verklaarde dat zij op doorreis was, door de politie werd tegengehouden en naar een soort van gevangenis werd gebracht, maar dat zij slechts één dag in Kroatië verbleef en vervolgens naar België vertrok. Uit niets blijkt dat zij in een onthaalcentrum werd ondergebracht of wenste te worden ondergebracht, laat staan dat zij zou kunnen getuigen over de opvangomstandigheden aldaar. Verder moet erop worden gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met deze verklaringen en dat werd gemotiveerd waarom deze er niet toe leiden dat een reëel risico op een schending van artikel 4 van het Handvest na overdracht kan worden aangenomen. Verzoekster laat deze motieven ongemoeid en toont dus niet aan dat ze kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

Verzoekster wijst nog op een paar tekortkomingen inzake de gezondheidszorg. In eerste instantie kan worden gewezen op het feit dat zij haar gezondheidsproblemen niet heeft aangetoond. Verder blijkt dat de verwerende partij uitvoerig heeft gemotiveerd over de toegang tot de gezondheidszorg. Zij heeft daarbij ook gewezen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van het Hof van Justitie met betrekking tot de overdracht van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, vastgesteld dat er in het geval van verzoekster geen sprake is van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand en dat middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften. In het licht van verzoeksters eigen verklaringen, het gebrek aan medische documenten en de attestatie van de centrumarts, is het niet kennelijk onredelijk vast te stellen dat ook op dit vlak geen reëel risico op een schending van artikel 4 van het Handvest aannemelijk is gemaakt.

Verzoekster brengt geen elementen bij die van een dergelijke zwaarwichtigheid zijn dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer zou gelden en de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat geen schending voorligt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, of dat daarover niet afdoende werd gemotiveerd. Zij toont dus evenmin aan dat de verwerende partij artikel 16 (3) van de AMMR zou hebben geschonden.

3.2.3. Tot slot betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing op flagrante wijze haar recht op privé- en gezinsleven miskent. Zij licht dit toe als volgt:

"Verzoekster beschikt over een reëel familiaal netwerk in België. Haar oom en tante wonen in Brussel, en haar neef verblijft in Knokke. Verzoekster onderhoudt zeer intensieve en regelmatige contacten met haar familieleden in België, die zij nagenoeg dagelijks telefonisch spreekt en door wie zij reeds werd bezocht.

De verwerende partij heeft echter nagelaten om met dit reële gezinsleven rekening te houden. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij immers uitdrukkelijk:

"We benadrukken dat tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand. Er wordt geen bewijs aangebracht van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er daadwerkelijk sprake is van een

afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en haar in België verblijvende neef en oom. Verder zijn we ook niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van de betrokken personen ter zake.” (stuk 1, pg. 4)

De reden waarom deze documenten en schriftelijke verklaringen zich nog niet in het administratief dossier bevonden, is echter volledig te wijten aan het handelen van de verwerende partij zelf.

De afspraak van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stond initieel gepland op 24 juli 2026. Pas op 14 juli 2026 werd verzoekster er door het personeel van haar opvangcentrum plotseling van in kennis gesteld dat deze afspraak onverwacht was vervroegd naar 16 juli 2026. Door deze abrupte versnelling van de procedure met meer dan een week, werd het voor verzoekster en haar raadsman materieel volstrekt onmogelijk gemaakt om de nodige schriftelijke getuigenissen en medische bewijsstukken tijdig te verzamelen en neer te leggen voor de datum van de betekening. De verwerende partij kan verzoekster dan ook niet verwijten dat zij deze stukken niet eerder heeft overgemaakt, nu zij daartoe de redelijke kans niet heeft gekregen.

In het kader van het huidige beroep legt verzoekster thans de schriftelijke getuigenissen over van haar neef en haar tante, welke vergezeld gaan van een kopie van hun respectievelijke identiteitsdocumenten (stukken 3 en 4). Deze eenduidige verklaringen leveren het sluitende bewijs van de reële afhankelijkheidsrelatie die tussen hen bestaat. Haar familieleden bevestigen hun nauwe verwantschap met verzoekster, evenals de zeer frequente contacten en de fysieke bezoeken die zij haar hebben gebracht. Zij getuigen expliciet van haar precare gezondheidstoestand, met name haar zware visuele beperking, de daarmee gepaard gaande chronische, intense hoofdpijn en haar astmaproblematiek. Daarnaast wijzen zij op het zware psychologische trauma en de diepe angstklachten waarmee verzoekster kampt nadat zij in Kroatië het slachtoffer werd van seksuele intimidatie en ongepaste aanrakingen door de grenspolitie.

Uit de getuigenissen blijkt dat verzoekster, gelet op haar jonge leeftijd, haar zware visuele handicap en haar opgelopen trauma's, niet in staat is om zelfstandig te functioneren zonder de dagelijkse morele en praktische ondersteuning van haar familie.

Een gedwongen overdracht van verzoekster naar Kroatië zou dit essentiële en prille familiale opvangnetwerk op onherstelbare wijze vernietigen. Dit zou verzoekster in een toestand van absolute isolatie brengen in een land waar zij reeds ernstige traumata opliep, wat een catastrofale en onomkeerbare verslechtering van zowel haar fysieke als mentale gezondheidstoestand tot gevolg zou hebben.”

3.2.4. Verzoekster verklaarde dat één van de redenen waarom zij specifiek in België een verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen, de aanwezigheid van familieleden is. Verder verklaarde zij ook afhankelijk te zijn van het centrum. Met het oog op het vaststellen van de afhankelijkheidsrelatie met haar familieleden werd haar gevraagd *“Welke relatie had u in uw land van herkomst? Hielp hij/zij u? Hielp u hem/haar? Op welke manier? (financiële-, materiële-, mentale steun, andere hulp?)”*. Hierop antwoordde zij het volgende:

“Toen we allemaal in Burundi waren, was ik burens met mijn neef; hij was als mijn grote broer, en ik had ook een goede relatie met mijn oom.”, en

“En met mijn neef praatten we vroeger veel, tot 4 of 5 jaar geleden, maar daarna veranderde hij zijn nummer en kreeg ik informatie van zijn moeder.”, en

“Ik heb geen contact met mijn neef; ik wil graag met hem spreken. Ik heb een goede relatie met mijn oom. Ik heb gisteren zijn contact gekregen en ik heb mijn tante gevraagd om ook het contact van mijn neef te proberen te vinden. Gisteren, toen ik met mijn oom sprak, zei hij dat hij mij vanaf nu zal steunen, omdat hij nu weet dat ik hier ben.”

(Adm. doss. stuk 22, vraag 24, 25 en 37)

De verwerende partij heeft één en ander als volgt beoordeeld:

“We merken op dat de betrokkene ongehuwd en meerderjarig is. De betrokkene maakt geen deel uit van het gezin van haar neef en oom, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in artikel 2(8) van Verordening (EU) 2024/1351. Op basis van de elementen in het dossier stellen we vast dat een toepassing van de artikelen 23, 25, 26, 27 en 28 van Verordening (EU) 2024/1351 niet aan de orde is.

Betreffende de discretionaire clausules en de bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) 2024/1351 – de artikelen 34(1), 35(1) en 35(2) – merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 35(1), de discretionaire clausule van Verordening (EU) 2024/1351. Artikel 35(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Kroatië verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Kroatië België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 35(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 34(1) luidt als volgt: “Wanneer een verzoeker wegens een zwangerschap, het hebben van een pasgeboren kind, een

ernstige geestelijke of lichamelijke aandoening, een zware handicap, een ernstig psychisch trauma of hoge leeftijd afhankelijk is van de hulp van een kind, broer of zus, of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er familiebanden bestonden voordat de verzoeker op het grondgebied van de lidstaten aankwam, dat het kind, de broer of zus, of de ouder, dan wel de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen, en dat de betrokken personen, na over die mogelijkheid te zijn geïnformeerd, schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.” We benadrukken dat tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand. Er wordt geen bewijs aangebracht van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er daadwerkelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en haar in België verblijvende neef en oom. Verder zijn we ook niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van de betrokken personen ter zake.”

Hoewel verzoekster in het kader van de huidige procedure twee schriftelijke verklaringen neerlegt van haar neef en haar tante over haar situatie, liggen, zoals dat hiervoor reeds werd gesteld, nog steeds geen documenten voor aangaande haar vermeende gezondheidssituatie. Verzoekster kan zich hier dus niet op beroepen om een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met haar in België verblijvende familieleden. De loutere verklaringen van haar tante en haar neef volstaan noch om verzoeksters vermeende problematische gezondheidssituatie aan te tonen, noch om een daadwerkelijke afhankelijkheidsband die verder gaat dan de normale affectieve banden zoals die is vereist voor familieleden die niet behoren tot het kerngezin aannemelijk te maken.

Verzoekster toont in die optiek niet aan dat ze zich zou kunnen beroepen op een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 7 van het Handvest. Een privéleven in België is evenmin aannemelijk gemaakt. Dit leidt tot de vaststelling dat zij niet alleen niet heeft aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte geen toepassing heeft gemaakt van de discretionaire clause zoals voorzien in artikel 35 van de AMMR om haar VIB alsnog te behandelen, zelfs al is België daartoe niet verplicht. Evenzeer moet worden besloten dat zij geen belang heeft bij haar betoog aangaande de uitsluiting, door artikel 43 van de AMMR, van het rechterlijk toezicht op de naleving van het grondrecht op het privé- en gezinsleven zoals bepaald in artikel 7 van het Handvest, nu zij zich hoe dan ook niet dienstig op deze bepaling kan beroepen. De door haar voorgestelde prejudiciële vraag moet alleen al om die reden niet worden gesteld.

3.2.5. Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

3.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd onderzocht – de overige vermeende schendingen werden niet toegelicht zodat ze onontvankelijk zijn – is niet gegrond.

4. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden, conform artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet in één keer afgedaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vier augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. WIJNANTS